nantis in q̃ȝ lege equiſſima. Et preſcṕtus
ſapiens de gente xp̄ianoꝝ hoc exp̄ſſit in
ſermone ſuo dicens nihil ſit in tota rerū
vniuerſitate tanq̃ȝ in republica vniuerſa-
li ꝙ nō ab intelligibili aula ſummi impa
toris aut volendo ⁊ iubendo aut ſinēdo
ſeu pmittendo ꝓcedat vbi ſicut ex p̄cedē
tibus tibi patefactū eſt neqȝ ſinit aut per-
mittit fieri nec eos ip̄os q̄ hic male agūt
a cura ⁊ ꝓuidentia ſua deorſum deſinit
aut relinquit quin poſt ip̄os male agen-
tes ſic ordinat vt p̄dixi vt creatoris iudici-
um et iuſticiā contra ſemetip̄os exequan
tur et ip̄e male actiones eoꝝ creatoris ſint
arma vindicte iuſtiſſime ip̄is vero paciē-
tibus ſi voluerint vtilitatū multipliciū ad
iumenta p̄ſtantes ſi milia exēpla de naui
⁊ rectore ip̄ius de myniſtrꝰ gubernatiōis
et inſtrumētis de curru ⁊ auriga.

An omnia eueniāt de neceſſitate.

Poſt hec aūt proſequar antiq̃ȝ illā
queſtiōȝ que multos antiq̄tus ex
agitauit ⁊ multos etiā tp̄e meo in
uoluit vicȝ vtrum ꝓuidentia ⁊ cura crea-
toris rebus ⁊ euentibꝰ neceſſitatē inferat
et fere eadē queſtio eſt de ſciētia et p̄ſcien
tia ipſius. Ponā igitur in p̄mis ea que in
errorem iſtū multos induxerūt. Horū au
tem primū eſt quoniā inquiunt impoſſibi
le eſt diuinam ꝓuidentiā falli neceſſe eſt
euenire quicq̄d ꝓuidit quicquid autē ne-
ceſſe eſt euenire neceſſariū eſt quicq̄d igr̄
prouidit creator neceſſariū eſt ꝓuidit aūt
omne ꝙ eſt futurū ſeu euenturum. omne
igitur futurū ſeu euenturū neceſſariuȝ eſt
omne igr̄ futurū eſt immutabile ⁊ inauer
ſibile. Amp̄. inquiunt aūt poſſibile eſt
euenire aliquid eoꝝ que ꝓuidit deus aut
non ſi eſt poſſibile eo igr̄ poſito non acci-
det impoſſibile. Ponatur igitur. Erit ergo
verum ꝙ aliquid eoruȝ que ꝓuidit deus
euentura nō eueniet errauit igr̄ prouidē-
do et verum ē ꝓuidentiā eius falli in hoc
hoc autem certū eſt omnibus eē impoſſi-
bile vicȝ deum errare vel ꝓuidentiā eius
falli in aliquo id igr̄ ex quo accidit eſt im
poſſibile. Impoſſibile igr̄ eſt aliquid eoꝝ
que prouidit deus euētura non euenire.
Nihil autem eſt futurū qḋ non ꝓuiderit
Nihil igr̄ eſt futuruȝ ꝙ nō ſit neceſſe eue
nire. Quia igitur oē ꝙ eſt euentuꝝ proui
dit deus euenturū om̄e qḋ ē euenturū ne
ceſſe eſt euenire q̄re omnia de neceſſitate
eueniūt. Hijs igitur in hmōi que ȝophiſti

ca tendicula et intelligētibus exercitatiſq̃ȝ
in rebꝰ hm̄ōi ridende ac puriles argucie
volo te detinere diutiꝰ. Reminiſcere igit̄
q̄ȝ hoc neceſſe ē eſſe euenturū quicq̄d eue
niet vel neceſſe ē euenire quicq̄d prouidit
deus euenturū duas hȝ intentiones ſiue
duos ītellectus q̄m̄ neceſſitas pōt referri
vel ad ſingula vel ad totū ⁊ alijs verbis
fere idem dicitur compoſite vel diuiſim ⁊
intellectus. Primꝰ ē ac ſi diceret neceſſe ē
hoc euenire ꝙ ꝓuidit deus et illud et ita
de ſingulis. Multa aūt de ſingularibꝰ hu
iuſmodi ꝓculdubio ꝯtingētia ſunt ⁊ non
euenire poſſibilia. Si vō neceſſitas refe-
rat̄ ad totū ꝙ ē hoc ꝙ hac locutiōe ſigni-
ficatur. Quicq̄d prouidit deꝰ eueniet de
qua nemo dubitat q̄n vera ſit ⁊ neceſſa-
ria. Sicut et cōtradictoria eius impoſſibi
lis q̄ ē hoc aliq̄d ꝓuidit ꝙ hoc eueniet et
hoc ſophiſte ytalici vel latini dicūt eſſe du
plicitatē locutiōis qua pōt intelligi vt di-
cunt de re vel de dctō. ⁊ intentio eoꝝ eſt ꝙ
dctm̄ ꝙ per illā locutionē dicitur quicq̄d
ꝓuidit deus eueniet neceſſe ē ſiue neceſ-
ſarium. Sicut ⁊ ip̄a locutio neceſſaria et
eius ꝯtradictoria manifeſte impoſſibilis.
Intellectū vō de re vocant id ꝙ ergo di-
xi de ſingulis ⁊ hoc purili ⁊ vaga intentio
ne. In explicatiōe namqȝ hmōi duplicita
tis defuerūt eis ⁊ deſunt adhuc non tan-
tum ſermōes ſed etiā intellectꝰ clarus ac
depuratus hoc aūt apparebit tibi p hoc
ꝙ dicam manifeſte. Primū quia locutiōe
omni dicitur res hoc aūt eſt quoniā om̄i
locutiōe dicitur id ꝙ ip̄a ſignificat. Id vō
ꝙ vnaqueqȝ locutio ſignificat res eiuſē
etiam ſi ſermo ſit vel ſignū aliud q̄d ciuȝ
res dicetur ad ſermonē vel locutiōȝ ſigni
ficantē illū. dctm̄ igitur per locutionē res
eſt. q̄re intellectus de dicto eſt ītellectꝰ de
re. Amp̄. ꝯſidera ipſum p̄dicatum ⁊ vi
debis ꝙ aliud non ē niſi neceſſitas eueni
endi hoc autē de ipſo dicto nullomodo
vere dicitur quoniaȝ dctm̄ nec euenit nec
eueniet. Non em̄ eſt de futuris cū ab ini-
tio ſeculoꝝ ⁊ modo etiā verum ſit ⁊ neceſ
ſarium. Quia igr̄ predicatū iſtud non dr̄
niſi de rebus ⁊ naturis non pōt intelligi
illa locutio niſi de rebus ē ergo veritas ve
ra diſtinctio quia iſta neceſſitas pōt ō re-
bus p̄dicari vel rebus attribui in vniuer-
ſali ſiue vniuerſaliter ⁊ hoc fit ſm̄ verita-
tem q̄m̄ intelligitur de dicto ſm̄ eos vel pt̄
intelligi in ſingulari ſeu diuiſim ⁊ huiuſ